

HALİL YÖRÜKOĞLU • Şu An Saat Kaç?

HALİL YÖRÜKOĞLU 1987'de doğdu. 2017 Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülleri'nde "Dikkate Değer" bulundu. *Kaçış Rampası* (2020), *Keşke Yüzüme Baksanız* (2022) ve *Şu An Saat Kaç?* (2024) adlı kitapları yayımlandı. Geçinmek için çeşitli işlerde çalışmaya devam ediyor. Hâlâ göçerliğe inanıyor.

İletişim Yayınları 3406 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 607

ISBN-13: 978-975-05-3634-2

© 2024 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2024, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK SEDA Mit

KAPAK FOTOĞRAFI Charles Parker, CC0 -

"Window with view of modern city in daytime", pexels.com

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berkay Üzüm

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

HALİL YÖRÜKOĞLU

Şu An Saat Kaç?

Mesajlarla ve ses kayıtlarıyla beni hiç yalnız bırakmayan
Görüp sevip sevmeye devam ettiğim
Görmeden sevip sevmeye devam ettiğim
Bir gün bile bana, “uzakta bu çocuk” gözüyle bakmayan
Uzakları yakın eden dostlarım için. Evet, onlar için...

* * *

Amerika'ya girerken, bize, doğru sırayı tarif eden,
elinde Üsküdar Belediyesi yazan bir poşet olan,
şu an görsem tanımayacağım abi için...

İÇİNDEKİLER

<i>Cumartesi</i>	7
<i>Güvercin</i>	13
<i>Para kazandım, sonra âşık oldum</i>	19
<i>Cenaze</i>	25
<i>Gülünce gözleri Japonlara benziyor</i>	29
<i>Huzurevi</i>	41
<i>Mavi Kuyumculuk</i>	46
<i>Garage Sale</i>	53
<i>Amerikalı</i>	59
<i>Cimri</i>	63
<i>Doğum</i>	69
<i>İyi gelecek şeyler listesi</i>	73
<i>Çift emeklilik</i>	77
<i>Perdeler kapanmıyor</i>	83
<i>İş kıyafeti</i>	87
<i>Sınırdan koşarak on dakika</i>	93
<i>Sıradaki şarkı</i>	97
<i>Seninle şöyle olabilirdik</i>	101
<i>Süpermen</i>	107

Cumartesi

Artık cumartesi günleri çalışmıyorum. Ama pazar mesai yapmam isteniyor. İnsan taşınınca eşyalarla beraber bazı rutinlerini de bırakıyor. Bir an pazar günü çalan telefona sinirle baktığım anları hatırladım. Dünyanın sonu gelmiş gibi yapıyordum. Özenerek hazırlanan kahvaltı masasından kalkmama, geniş zamanlara yayılan gazete keyfimin engellenmesine üzüldüm. Yaşadıklarımızı neden büyütürüz bilmiyorum. O zamanki hallerime çok uzağım. Geçmiş zamanı çok uzak, çok da komik buluyorum.

Cumartesiydi. Laterna Kafe'ye gittim. Kafenin adı geldiğim yeri hatırlatıyor. İlk ismini görünce girmiştim ama sonra burayı çok sevdim. Tabii kahveleri güzel, tatlıları lezzetli. Ama en çok Sevda var diye gitmeye devam ettim. Sevda Ahıska Türkü. Burada barista olarak çalışıyor. Çok kibar biri. Nezaket beni bir yere çabucak alıştırtıyor. Sevda olmasa bu kafeyi bu kadar hızlı sever miydim bilmiyorum. Ama onun devrik ve bozuk Türkçesi, ara ara ettiğimiz sohbetler çok hoşuma gidiyordu. Ufacıkken geldiği için beni bazı konularda pek anlamıyordu ama burada her seferinde bana ilgili davranıyordu.

Aslında evimin yakınlarında dünyanın her yerinde aynı olan kahvecilerden de var ama gitmiyorum. Laterna'ya uğruyorum, eğer çalışıyorsa Sevda ile ayaküstü biraz konuşuyorum. Güzel bir masa seçiyorum. Etrafa bakıyorum. Mahallemizin kahvecisi diyorum. Mahalleden biri olmayı arzu ediyorum. Güvenilir komşulara güvenilir biri olduğumu kanıtlamaya çaba gösteriyorum. Daha başka ne olabilir ki? Hikâye biriktirmek niyetindeyim aslında. Derdim bu.

Kahve söyledim. Yanına da donut. *Boston crême*. Bak bu donut da beni güzel zamanlara götürüyor. İçindeki muhallebi mesela. İyi bir *Americano* ile olan uyumu çok iyi geliyor. O ovalliğin bir kenarından ısırınca ikinci ısırık daha dolgun, daha muhallebili oluyor. Aynı zamanda çikolatası dişlerimin arasına giriyor ve üzerine keyifle kahveyi yudumluyorum, ohh diyorum. Güzel anların insana her şeyi unutturan hafifliğini çok seviyorum.

Biraz oturdum, bir-iki sayfa kitap okudum, cumartesiye yaşıyordum, günü henüz bitirmemiştin ki annem aradı. Cevap vermesem üzülmezdi ama açtım. Uyuduğumu bile zannedebilirdi. Benden önce uyuduğuna ikna olmuyor kadın. Ama bu hep böyle. Ondan uzak kalınca benim hiç uyumadığımı zannediyor. Belki ben de öyleyim. Annemden ya da sevdiğim birinden ayrı yaşayınca onları hep güneşli günlerde, kendimi zindanlarda sanıyorum. Annem de belki öyleydi. Ya da tam tersi. Sürekli bu çocuk ne yapıyor deyip duruyordu. Saat farkını asla öğrenmek istemiyordu. Artık orada saat kaç diye sormuyordu. Canı isteyince arıyordu. Çok basit.

Her yer ağaç burada, internet kolay çekmiyor, sesi kesiliyordu. Sesim biraz gür çıkınca masalardan meraklı bakışlar bana doğruldu, ayağa kalktım. Kafenin koridorunu geçip dışarı çıktım. Alo alo diye tekrarladım. Hâlâ ses gelmiyordu. İnsanı delirtecek bir iletişim sorunu. Biraz sağa sola hareketlendim. Birden ses geldi. Annem konuştu.